

това време Сашо отиде отъ другата страна на градината, за да се прекачи презъ оградата. Градината е голѣма, зашумена отъ плоднитѣ дръвчета. Дѣдо Петрунѣ не може въ едно и сѣщо време да бжде навсѣкжде. Но затова пѣкъ хитриятъ старецъ бѣ поставилъ звѣнчета-издайничета по тельта. Сашо успѣлъ да прескокне оградата благополучно. Ала следъ като напълнилъ пазвата си съ медунки, покатерилъ се по тельта, за да се върне при насъ. Пълната пазва съ круши му прѣчела да се хване по-добре за тельта и въ бързината той закачилъ гащитѣ си за остритѣ телени бодли. Започналъ да се дърпа. Тельта се разлюлѣла повече, и пиринченитѣ звѣнчета задрънкаха.

— Аха, крарецъ, значи! — рече дѣдо Петрунѣ. — Звѣнчетата'обаждаатъ. Чакай да го пипна!

Дѣдо Петрунѣ се спусна къмъ другия край на градината. Заобиколихме и ние и шо да видимъ: Сашо се закачилъ за тельта, увисналъ надолу съ главата, рита съ нозе и реве:

— Олеле, мамо, гащитѣ ми! Олеле!

Ала колкото повече се дърпа, толкова повече тельта се разлюлѣва и звенчетата звѣнятъ и го издаватъ.

— Чакай, гиди непрокопсанико, да те питамъ азъ тебе какъ тѣтъ влизашъ безъ позволение

Сашо извърна очи и видѣ дѣда Петруна, че тича съ дръновицата. Изтрѣпна. Погледна къмъ насъ. Ала какво можеше да му помогнемъ! Въ този мигъ Сашо много ни приличаше на Василъ Левски. Като Левски и Сашо бѣ увисналъ на оградата, безпомощенъ да се спаси самъ.

— Олеле, мамо, — ревъше Сашо и викаше къмъ насъ: — тичайте да ме откачите, бе! Олеле, мамо!

— Пада ти се! — извика дѣдо Петрунѣ, като наближи до пакостника.

Нѣмаше време за губене. Спуснахме се да отървемъ нашия другаръ. Въ този мигъ дѣдо Петрунѣ замахна съ кривака си и удари въ тельта. Сашо тупна на земята като

